

KODOLÁNYI GYULA

Üzenetek W. Sh-től

59.

Ha nem létezik semmi új
If there be nothing new

1 If there be nothing new, *ha nem létezik*
2 *semmi új, s ami van, már mind volt egyszer,*
3 *mi szedi rá sürgő elménket, hogy*
4 *kihordja kínban, balgán magzatát,*
5 *kit a világ únton ismer? Ha nem*
6 *létezik senki új, but that which hath*
7 *been before, csak aki már egyszer élt,*
8 *mért kellett megálmodjon földi-égi*
9 *anyánk, s vajúdva világra hozzon*
10 *újra mint egyetlen? Tán hogy te s én*
11 *annyi tévelygés után ismerjünk meg*
12 *egymásban igaz kedvest, hű testvért?*
13 *Revolution be the same? Hogy az örök*
14 *forgás mindig téged hozzon el nekem?*

Sejtelmek XIII.**Üzenet**

Harmadszor ébredek fel, újra s újra ugyanarra a képre, amellyel álomba szenderültem gyermeki mosollyal. Mellettem fiatal barna nő fekszik, nyugodt, kitaruló bizalommal. Nyitott szemmel? Behunyott szemmel? Kissé balra fordulva, féloldalt, ahogy egyik combja természetesen kifelé fordul. Haja a nyaka fölött kis kontyba fogva. Széttárt karja a teste mellett, lazán, hosszan, nyitott tenyérrel. S az én karom az ő felsőteste alatt?

Én mellette? Holott mintha felülről látnám e képet, s magamat nem látom benne.

De benne vagyok a képben, tudom. Őmellette? Vagy egészen őbenne? Láthatatlanul?

Lefegyverez az önfeledt bizalma. Látom kissé megnyílt öle sötét bokrárt, a pórusokat fénylő combjain.

Sosem ismertem őt. Sosem feküdt mellettem. S mégis, mindez oly természetes most. Nem kerestem ezt a képet: pedig nekem szól, így is, önmagába zárultan. Úgy jött el hozzám, ajándékol. A jövőből? Valamilyen múltból?

A nő eltelt, elsimult: ragyog. Mint szendergőben, félálomban, az odaadás megsemmisüléséből ébredőben? Álmodva? Álmodva engem? Szándékok nélkül, tisztán, büntelenül?

Odaadván magát? Majd ismét odaadni magát, innen ocsúdva rá, e csendes, lassú pihegésből, a mély sodró áramaira? Ebből az édenkerti testvérségből indulva, hogy áthasson engem, lényembe szűrődjön, álommá legyen? Hogy áthassam, vele egygé legyek lényünk édeni illatában?

Eljött hozzám egy sosem látott kép. Üzen, feltárná magát nekem. Elindulok feléje, vissza. Átlépek az álom áttetsző falain.

Nincsen másom, mint ez a kép: az álom határán, az Óperenciás-tengeren innen vagy túl.